

LBRIS

We know
books

Pr. Alexandru Torik

FLAVIAN
ARMAGHEDONUL

volumul 5

Traducere din limba rusă
Eugen Diaconu

editura
Σοφία

București

CUPRINS

1. Highlander	5
2. (Nu e pentru toți!) Din lumea celor care nu cuvântă	11
3. Fiuggi	19
4. Pompeii	31
5. Pompeii (<i>Continuare</i>)	43
6. Pompeii (<i>Final</i>)	57
7. Roma	65
8. Catacombele	77
9. Paris	95
10. Cununa de spini	107
11. Prin Europa. Berlin	115
12. Prin Europa. Milano	123
13. Grecia	129
14. Gheronda și gherontissa	139
15. Gheronda și gherontissa. Karditsa	147
16. Gheronda și gherontissa. Karditsa (<i>Continuare</i>)	157
17. Gheronda și gherontissa. Sfântul Gheorghe	165
18. Gherontissa Teodora	179
19. Gheronda Gheorghe	195
20. Gheronda Gheorghe (<i>Continuare</i>)	197

21. Vlădica	207
22. Portugalia. Lisabona	213
23. Portugalia. Algarve	219
24. Armação de Pera	225
25. Quasimodo	235
26. Quasimodo (<i>Continuare</i>)	243
27. Armagedonul	253

*Autorul aduce sincere mulțumiri
Verei Tveretneva, Olgăi, fiicei acesteia Anna
și nepoatei Marusea
pentru ajutorul neprețuit la scrierea acestei cărți.*

Redactor: Laura Mândrilă

Traducere după originalul în limba rusă: Торик Александр, протоиерей,
Флавиян: Армагеддон, Editura Flavian Press, Moscova, 2015.

© Alexandr Torik

© Editura Sophia, pentru prezenta ediție

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

TORIK, ALEXANDRU

Flavian: Armagedonul / pr. Alexandru Torik; trad. din lb. rusă:
Eugen Diaconu – București: Editura Sophia, 2026
ISBN 978-630-346-093-2

I. Diaconu, Eugen (trad.)

I.

HIGHLANDER

Sicriul era unul simplu, captușit cu țesătură neagră, ieftină, pe margini cu o panglică plisată, fixată cu capse la capete. M-am uitat bine la el. Fața preotului din sicriu era, conform tradiției, acoperită cu un material auriu brodat, numit în limbajul bisericesc „acr”.

Mâinile celui adormit țineau, de parcă ar fi fost vii, o Evanghelie mică într-o copertă metalică, tocită de vreme, ca cele luate adesea la sfeștaniile sau stâlpi. Mai avea o cruce din lemn de măslin, din acelea pe care le cumpără oamenii atunci când merg în pelerinaj în Țara Sfântă, cu o nișă din plastic pentru pietricele și pământ, ulei sfințit sau apă din Iordan.

Printre cei care stăteau în jurul sicriului se făcu la un moment dat o oarecare rumoare.

– Descoperiți-i fața! – se auzi o voce de femeie care semăna cu una de copil.

– Nu se cade, cică... – spuse altcineva din mulțime.

– Descoperiți-o, că aveți voie! – de data asta mi se adresa mie.

Am făcut un pas spre capul celui mort, am prins cu degetele două colțuri ale acoperământului și am descoperit fața celui care stătea în sicriu. Am văzut atunci chipul calm și luminos, fără riduri pe frunte, cu ochii închiși ca în somn și pleoapele drepte, cu un fel de zâmbet copilăresc ce se deslușea pe buzele întredeschise, marcate de mustățile grizonate. Era Flavian.

– Nu! Nu! Nu se poate! Nu trebuie să fie așa! – ieși atunci din mine un țipăt isteric.

– Ș-șt, Lioșa! Nu mai țipa, dragule! Trăiește părințelul nostru, trăiește! – încercă să mă liniștească Irina, care se trezise din cauza țipătului meu și cu o mână îmi acoperea gura, iar cu cealaltă mă mângâia pe păr și îmi ștergea lacrimile. O s-o trezești pe Iulecika, și doar ce i-a scăzut febra! Totul e în regulă, Lioșenka! Ai avut iar un coșmar!

– S-a întâmplat ceva cu el, Ira! Simt asta! – am zis eu, ridicându-mă în capul oaselor. Unde mi-e telefonul, știi cumva?

– În hol, pe dulăpior, Lioșa! – Ira îmi puse mâna pe umăr. Nu suna acum! E ora trei noaptea. Cred că încă doarme.

– La trei citește Miezonoptica – am zis eu, căutându-mi papucii prin întuneric –, dacă totul este în regulă cu el, desigur...

– Alo! Da, Lioșa, Dumnezeu să te binecuvânteze! Ce s-a întâmplat? Iar m-ai visat în sicriu? Ei, sunt viu, mă auzi doar! Totul e în regulă! – vocea lui Flavian era sigură și calmă, chiar dacă era evident că-l deranjasem din rugăciune.

– Sigur e totul bine? – am întrebat eu din nou. Nu te înțepă inima? Nu simți presiune în zona capului? Tensiunea e normală?

– Da, totul e bine, Lioha! – am simțit zâmbetul lui binevoitor chiar și prin telefonul mobil. Nu te neliniști, trecem și peste asta!

– Da! Trecem... – am început eu atunci să mă mai liniștesc nițel. Înainte de atacul cerebral am avut același vis, și acum ce mă sfătuiști să fac?! Doar nu sunt văzător cu duhul ca să știu dinainte dacă te rogi sau ești căzut pe podea, fără cunoștință și cu fața schimonosită, ca data trecută! De asta și sun...

– Să te mântuiască Dumnezeu pentru dragostea ta, Lioșenka! Gata, somn ușor! Mergi să te culci, că probabil ai trezit-o pe Irina!

– Bine! Să-ți măsoari tensiunea, totuși... sper că mai are baterie tensiometrul! Dacă nu, vin acum să-ți aduc.

– Mai are! Oricum, mi-ai lăsat o cutie de baterii de rezervă. Noapte bună!

– Bine, noapte bună... – am închis și m-am așezat pe banca din verandă, unde ieșisem să sun ca să nu-i trezesc pe copiii care dormeau în casă.

Atacul cerebral al lui Flavian de acum șase luni m-a șocat nu doar pe mine, ci și întreaga parohie, inclusiv pe fiii duhovnicești „din diaspora” ai părintelui. Ideea pierderii pentru totdeauna a părintelui Flavian – duhovnicul, prietenul, îndrumătorul vieții în Hristos, izvorul iubirii nesfârșite a lui Hristos și al răbdării atoatecuprinzătoare (atât de necesară în cazul păstoririi fiilor duhovnicești deosebit de năvăși), mângâietorul și apărătorul în fața atacurilor demonilor asupra sufletului și minții, ascultătorul a multe ore de povești de viață (adeseori goale de sens și egoiste), din care surprinde problemele duhovnicești reale, căutând soluții cu înțelepciune. Disparația omului care mărturisea prin însăși viața lui, prin faptă și cuvânt, posibilitatea trăirii după Evanghelie și îi îndemna pe mulți fii duhovnicești să facă același lucru, ar fi produs un adevărat șoc, încât mulți dintre cei care au auzit despre atac (inclusiv eu) sunt neliniștiți și astăzi la gândul „că părintele nu se simte bine”.

După ce trăise, cu puțin timp înainte de atacul cerebral al lui Flavian, două pierderi greu de suportat, prin moartea „starețului” Misail, iubit de toată lumea, dar și a maicii Serafima, care a apucat să primească marea schimă înainte de a

închide ochii, păstrând numele sfântului pe care l-a iubit din toată inima, parohia fu de-a dreptul paralizată de căderea in-tempestivă a parohului.

Cel mai dificil era să-l privești pe tânărul părinte Serghie (îl mai ții pe minte pe Serioja?), numit de episcop la paro-hia noastră ca „preot doi” după moartea părintelui Misail. De câteva ori la rând, în timp ce citea ectenia pentru sănăta-tea „celui care boalește cumplit” în timpul Liturghiei, tânărul preot pur și simplu întrerupea slujba în altar cu un plânset ca de copil, iar după el începea să plângă întreaga biserică...

Trei săptămâni de internare la reanimare a părintelui au adăugat multe fire de păr alb și râvnă în rugăciune enoriași-lor, și astfel rugăciunea „turmei” pentru înapoierea „bunului păstor” a fost bineprimită de către Părintele Ceresc cel iubi-tor de oameni.

Flavian avea să mai trudească pe ogorul mântuirii sufle-telor omenеști și, ieșind, în fine, din spital, se procopsi doar cu pleoapa de la ochiul stâng un pic lăsată (ceea ce aproape că nu se observa în spatele lentilelor groase de la ochelari) și cu nevoia de a împărți numărul mare de flori și pachete cu hrană aduse la spital de enoriașii iubitori.

Florile (și alte mulțumiri în plicuri și fără plicuri de la fiii lui Semion și alți sponsori ai părintelui) le-au primit mem-brii personalului medical; produsele (pe care nu a apucat să le dea altor bolnavi) a trebuit să le aduc eu în portbagajul no-ului Highlander, cumpărat de niște binefăcători ai părinte-lui („ajunge, Lioșa, să-l tot zdruncini în tractorul tău!”).

Am vrut să luăm un Land Cruiser 200, dar Flavian s-a împotrivit din răspuțeri la o mașină atât de „luxoasă”. Toa-te încercările binefăcătorilor de a-l liniști – „Părinte, nu este decât o mașină mare și bine făcută!” – nu avură nici un suc-ces. „Pasagerul principal” nu era de acord decât cel mult cu

un Nissan X-Trail, dar (slavă Domnului!) am reușit să-l con-vingem pentru un Highlander. Trebuie să recunosc totuși că SUV-ul nou este mult mai confortabil decât vechea mea mașină de teren englezească...

– Ei, numai să mai încerci să faci din nou un atac cerebral – am zis eu morocănos, în fruntea cortegiului de mașini ca-re-l însoțea pe părintele de la spital acasă. Data viitoare nu voi accepta ceva mai prejos de Rolls-Royce!

– Ai în vedere catafalcul? – zise cu un zâmbet nevinovat Flavian, prins cu centura de siguranță care-l lipea de scaunul confortabil al mașinii.

– Te-ai însănătoșit! – am oftat eu cu o oarecare satisfacție.

(NU E PENTRU TOȚI!)
DIN LUMEA CELOR CARE
NU CUVÂNTĂ¹

Ușa chiliei părintelui era, ca de obicei, descuiată, însă după tradiția mănăstirească am bătut la ușă înainte de a deschide, rostind rugăciunea:

– Pentru rugăciunile sfinților părinților noștri, Doamne, Iisuse Hristoase, Dumnezeuul nostru, miluiește-ne pe noi!

– Amin! – se auzi vocea lui Flavian drept răspuns, și eu am intrat în încăperea modestă.

– Părinte, Serioja și Dașa Rusakov nu reușesc să te găsească la telefon! M-au sunat pe mine. Iar ți s-a descărcat bateria?

– Nu, l-am închis, ca să nu mă deranjeze. Ce mai fac Rusakovii?

– Bine! Daria a născut ieri al doilea băiețel, patru kilograme două sute de grame și cincizeci și cinci de centimetri lungime! Îți cer să te rogi pentru ei și să-i binecuvântezi pentru botez!

– Slavă Ție, Doamne! – își făcu semnul crucii Flavian. Serghei slujește tot acolo?

– Da! Predă o disciplină militară la Academia aceea de poliție...

¹ Autorul menționează că tot ceea ce este scris în acest capitol este pură invenție. Orice coincidență de nume, denumire sau eveniment este pur întâmplătoare. Pentru cei care luptă pentru drepturile animalelor: nici un animal dintre cele amintite în capitol nu a avut de suferit. Deocamdată.

– Să-i ajute Dumnezeu! – Flavian își făcu din nou cruce. Îi voi suna chiar azi. Ia privește aici!

Flavian îmi arată ecranul laptopului. Erau niște imagini pornografice. O orgie de grup pe fundalul unor figuri de animale împăiate.

Mi-am pierdut darul vorbirii și am întors privirea de la ecran.

– ???

– Lioșa! Nu te teme, ia privește! – părintele puse creionul pe ceva de pe ecran.

– Părinte... nu mai sunt obișnuit cu pornografia de ani buni și mi se cam face silă, ca să spun drept...

– Ei, nu-i nimic, mai rabdă doar o dată! Ia uite aici!

Luptând cu repulsia provocată de imagini, m-am uitat la ceea ce arăta creionul lui Flavian.

– Pfu! – nu am răbdat în fața priveliștii de pe ecran. E și una însărcinată acolo!

– Exact! – confirmă Flavian, închizând calculatorul. Asta am și vrut să-ți arăt! Această femeie însărcinată este Galea Kolokolnikova!

– Care Kolokolnikova? A-a! – am zis eu încrunțat. Una dintre vrăjitoarele care țopăiau prin catedrală? Și *show*-ul lor muzical: *Trash-prayer*: „Doamne, alungă președintele!”, *Art-performance*, „Lupta pentru democrație” și tot așa? Părinte, nu-i suficient că am discutat despre asta aseară, acum vrei să-mi strici pofta de mâncare de dimineață? Voi avea toată ziua un gust oribil în gură! Și Irka a făcut niște chiftele de pește atât de bune...

– Ei, da! – oftă Flavian. Sigur că nu e vorba de o baladă de închisoare pe care o intonau „cântărețele” în celulă...

– Ce au căutat, aia au găsit! – am reacționat eu dur la tonul compătimitor al părintelui pe care nu-l puteam înțelege.

Doar spuneai aseară că fetele astea sunt îndrăcite și locul lor e în iad!

– Ei, nu am zis eu nimic de iad! Iura a zis. Cât despre îndrăcite, recunosc cu părere de rău că am afirmat asta!

– Îți pare rău? – am dat eu din cap a neînțelegere.

– Da, Lioșa! Îmi pare rău că am judecat și mi-am exprimat părerea pripit. M-am grăbit aseară să le vorbesc de rău...

M-am așezat pe un scaun, față în față cu Flavian și, fără să-mi dau seama ce fac, am băut ceaiul rece din ceașca lui, care era pe masă, lângă laptop. După aceea am început să-mi privesc duhovnicul cu ochi întrebători.

– Ei?

– Ce „ei”?

– Ce s-a întâmplat de ți-ai schimbat părerea despre fetele astea? Că doar nu a vorbit gura fără tine!

– Da, Lioșa, te înțeleg... De fapt, mi-am dat seama că ce am zis nici nu avea legătură cu acele fete, ci era doar judecată și indignare. Atitudinea corectă față de lumea din jur trebuie să aibă în vedere o gândire sănătoasă, însă eu am uitat aseară de una ca asta, și mie, care sunt popă, nu-mi poate fi iertat așa ceva...

– Și ce ai gândit, părinte, până acum? De mult ai început să te tot gândești la această problemă?

– Pe la două și jumătate, cred. Trebuia să mă trezesc pentru Miezonoptică, însă am avut un vis ciudat: foarte clar, ca în realitate! Se făcea că mă aflu pe scaunul din biserică unde spovedesc credincioșii, cu epitrahil, iar în fața mea era chiar Galea Kolokolnikova și plângea! Plângea din toată inima și se pocăia sincer. De toate păcatele vieții, de catedrală, de dezmațul din muzeu...

M-am trezit atunci și am gândit: „Ei, ce? Ți-a dat acum înțelepciune Dumnezeu, popă cu fund mare ce ești?! Ai ju-

decat un suflet omenesc înainte de judecata lui Dumnezeu; te-ai ridicat deasupra unei fapături căzute gândindu-te că tu ai dreptate? Iată acum înțelegerea adevărată a lucrurilor!..”

De unde pot ști ce va fi mâine în sufletul acestei fete? Poate că se va pocăi și chiar va deveni sfântă. Se poate una ca asta? Da! Sunt multe exemple de astfel de persoane în viețile sfinților! Dar eu am judecat-o. O pocăință ca aceea din vis arde păcatele ca pe niște paie uscate! Eu sunt cel care ar trebui să învețe să se pocăiască astfel...

– Ei, părinte, acum chiar că nu mai înțeleg nimic! – am încercat cu greu să-mi arăt neînțelegerea. Ești de acord că ceea ce au făcut aceste fete în catedrală înseamnă blasfemie? Iar ce au făcut la muzeul de zoologie a fost chiar sălbatic: „Animale cu două picioare pe fundalul celor cu patru!” Ori nu am dreptate?

– Ai dreptate! În catedrală a fost blasfemie, iar în muzeu, animalitate. „Din lumea celor care nu cuvântă” – după cum zici tu.

– Și atunci pentru ce să-ți pară rău de ele, părinte? De niște blasfemiatoare și animale! Ele și-au denigrat la maximum chipul lui Dumnezeu pe care-l poartă, nu-i așa?

– Așa este, Lioșa, dar nu numai atât! E adevărat că și-au înjosit chipul lui Dumnezeu din ele. Dar e greșit să spunem că nu ne poate fi milă de ele. Tocmai de aceea trebuie să ne și fie milă: că și-au înjosit chipul lui Dumnezeu din ele...

Ce o fi în sufletul lor acum? Oare crezi că glasul lui Dumnezeu din ele – conștiința – nu le mustră, chiar dacă în sala de judecată o fac pe nebunele, încurajate de „producătorii” care le instigă ura împotriva Bisericii?

– Producătorii?

– Cred că îi putem numi așa în cazul de față. Trupești și netrupești.

– Netrupești – asta e clar – sunt demonii, dar cei trupești cine sunt?

– Îi am în vedere, Lioșa, pe acei bărbați inteligenți, răi și urâtori de Dumnezeu din Rusia care, jucând cartea instabilității sufletului feminin, s-au folosit de aceste tinere nefericite și imature sufletește pe post de „carne de tun” în războiul pe care ei îl duc împotriva Bisericii.

– De ce ești așa sigur că sunt bărbați, părinte? Oare printre sataniști nu sunt și femei? Printre vrăjitoare procentul de femei este oricum mai mare.

– Pentru femei, Lioșa, lupta conștientă împotriva lui Dumnezeu este nefirească. Nici în Sfânta Scriptură nu vedem așa ceva. Toți cei care s-au opus conștient lui Dumnezeu: Cain, Irod, Iuda, Anna și Caiafa, fariseii, toți erau bărbați. Și în vremea Noului Testament, tot bărbații au fost cei care s-au luptat împotriva lui Dumnezeu: împărați romani, revoluționari francezi, revoluționari ruși, toți erau bărbați!

Nu femeile au inventat ateismul, comunismul sau masoneria. Femeia nu a făcut decât să participe la acest proces și întotdeauna în calitate de obiect: înfăptuitor, agent de influență, partener, *killer* sau „terroristă”... Puține femei au ajuns să dețină roluri importante în aceste scenarii și niciodată vreo femeie nu le-a condus. Femeia este, conform sensului creației ei, ajutor („Și a zis Dumnezeu: nu este bine să fie omul singur, să-i facem lui ajutor pe potrivă.”). Femeia este sprijin, reazem, asigură „spatele frontului” pentru bărbat. Se poate spune că femeia a fost „programată” să aibă altă lucrare decât bărbatul: să slujească soțului, să nască prunci, să mențină o atmosferă de iubire în familie, să mângâie, să creeze armonie și frumusețe, să iubească și să fie iubită! În funcție de îndeplinirea acestui „program” dumnezeiesc, femeia dobândește acea stare a sufletului care se numește „fericire”!

Pornind de la nevoia aceasta neîmplinită de dragoste și fericire familiale, diavolul înhață sufletele femeilor prin mâinile unor bărbați rău-intenționați. Acești inși, întorși împotriva lui Dumnezeu și a poruncilor Sale, supun inimile feminine care tind în mod natural către ei, le transformă în arme de luptă pentru propriile interese demonice, forțându-le să devină astfel „revoluționare înflăcărate”, sclave sexuale sau teroriste cu dinamită în jurul pieptului.

– Stai puțin, părinte, dar cum rămâne cu „feminismul” despre care se vorbește în întreaga lume?

– „Feminismul”, Lioșa, nu este decât o născocire demonică a minții bărbătești, chemat să provoace femeia să joace rolul de distrugătoare a ordinii stabilite de Dumnezeu în creație. Bazele ideologice și filosofice ale acestei mișcări au fost scrierile unor bărbați: John Locke, Jean-Jacques Rousseau, John Stuart Mill, Sigmund Freud, Wilhelm Reich și alții. Fără sprijinul secret sau aparent al bărbaților, această mișcare nu s-ar fi putut dezvolta niciodată și căpăta forță care să conteze. Să ții minte: nu există nici o „feministă” care să aibă o familie fericită și armonioasă! De aceea imposibilitatea realizării personale în sânul familiei create de Dumnezeu a servit cel mai adesea drept punct de pornire pe calea „luptei pentru drepturi” în rândul femeilor neîmplinite și lipsite de dragoste, indiferent că e vorba de drepturi cetățenești, sociale, sexuale, de carieră sau altele.

În adâncul sufletului, fiecare femeie visează la un singur „drept” – să iubească și să fie iubită! Crede-mă, îți spun asta din experiența de duhovnic, care a ascultat mii de spovedanii, dintre care cele mai multe de la femei. Patologiile psihice nu le iau în considerare, bineînțeles, pentru că acelea sunt de competența medicilor.

– Înseamnă că tu crezi că și aceste „dansatoare din catedrală” au fost instigate de niște bărbați?

– Exact! Tu ți-ai putea lăsa soția însărcinată să facă în fața întregii lumi ce ai văzut mai devreme pe ecran?

– În nici un caz!

– Ei, uite că soțul acestei nefericite Galea Kolokolnikova a putut! Îți dai seama ce trebuie să se petreacă în sufletul ei și ce tulburare trebuie să existe acolo ca să fie în stare să accepte o astfel de mârșăvie? Dar tatăl ei, care a educat-o de mică în spirit de „răscoală” și a fost martor la toate evenimentele, spunea că nu a vorbit jumătate de an cu fiica sa pentru că a uitat să-l invite la orgia de la muzeul zoologic...

– Of! Niște nemernici, și soțul, și tatăl ei... – am zis eu, fără să pot rezista în fața indignării care mă cuprinsese. Ția sunt oameni normali sau niște degenerați? Ori sunt și una, și alta?

– Ția, Lioșa, sigur nu sunt creștini...

– Da, părinte! – mă plimbam eu înainte și înapoi încordat prin chilia lui Flavian. Fetele astea au pățit-o rău...

– Și acum aceiași bărbați aței și răutăcioși vor face din ele, cu sprijinul mass-media, niște croine-stindard ale luptei împotriva lui Dumnezeu, a Bisericii și a țării. Apoi, în numele „victimelor conștiinței” și cu mâinile acelorași femei vor săvârși multe mârșăvii de care nici nu ne putem da seama acum!

– Doamne! Bietele fete! – mă lamentam eu. Câtă răutate, ură și judecată vor primi din partea tuturor acum! Vai, prostule! Vai, nefericite! Ajută-le, Doamne, să se pocăiască!

– Amin! – confirmă Flavian, ridicându-se și îndreptându-se spre icoane.

Își făcu semnul Sfintei Cruci și zise:

– Dă-le, Doamne, pocăință întregă și inimă curată ca să Te afle cu adevărat!

– Amin! – am răspuns eu la rugăciunea lui Flavian. Părinte, pot scrie un pomelnic cu numele lor?

– Sigur! – aprobă Flavian.

FIUGGI

– ...*Sono un italiano, un italiano vero!* – cânta un italian de vârstă mijlocie, cu chelie și îmbrăcat într-un sacou de culoare închisă, care chiar semăna cu Toto Cutugno, mișcându-și cu dibăcie degetele pe clapele sintetizatorului și privind cu coada ochiului către dansatorii din fața lui.

Și aveai la ce să te uiți. Turisții pensionari făceau furorii! Douăsprezece sau paisprezece persoane se adunaseră pe ringul de dans din plăci de marmură gri și îngrădit de scăunele ca să se vadă clar unde se poate dansa. Acolo, cu mișcări calculate, acestea se legănau, mișcându-se într-un ritm bine studiat la auzul hitului renumitului, cândva, „câștigător de la San Remo”.

– Probabil că sunt de pe aici, am presupus eu, privind cum pensionarii italieni se învârt în jurul propriului ax, ridicând în același timp câte un picior, apoi rotindu-se în sens opus și ridicând și celălalt picior. Sau poate că au vreun club de dans pe aici, și ei sunt elevii, că prea se coordonează toți aproape perfect!

– M-m-m! Probabil! – dădu din cap Flavian, sorbind apa minerală rece printr-un pai din paharul de carton cu imaginea porții stațiunii balneare atât de iubită odinioară de Papa Bonifaciu al VIII-lea, al cărui nume l-a și primit instituția.

– Poate mergem și noi la dans? – am zis eu pe un ton ironic, privind la trupul masiv al părintelui egumen afundat în fotoliul de ratan cu umbreluță, încăpător. Ghidul doar ne-a

explicat că, pentru curățirea de impurități a celulelor din organism, acestea trebuie zdruncinate după umplerea lor cu apă minerală, așa cum speli sticla de chefir de depuneri! Ghidul ne-a spus că e mai bine să dansezi decât să te plimbi pe holuri. Tocmai de aceea au și amenajat acest ring de dans. Ce zici? Ne aducem un pic aminte de tinerețe, părinte?

– Noi doi... – Flavian sorbi iarăși din apa curativă – ne vom plimba pe holuri... După aceea, așteptând un pic... – Înghiți –, vom merge din nou să ne scuturăm celulele...

– Ei, cum binecuvântezi! – am oftat eu. Nu de alta, dar poate le arătam noi niște *brake-dance* sau *twist* acestor pensionari care fac balet pe aici...

– Fii atent, Lioșa, la cuplul acela din dreapta! – Flavian arătă cu privirea în direcția unde trebuia să mă uit. Probabil că sunt mamă și fiu!

M-am uitat în direcția indicată și am văzut printre dansatori cuplul care îi atrăsese atenția părintelui și prietenului meu. Cuplul era, într-adevăr, deosebit. Un bărbat de cincizeci și ceva de ani, grizonant și tuns scurt, îmbrăcat în pantaloni negri care nu păreau deloc noi și bluză bej, și o femeie în vârstă, cu un cap mai scundă decât el, în jur de optzeci de ani, cu pantaloni de culoare închisă și geacă lungă maro, asemena unui impermeabil.

Ținându-se de mâini, acest cuplu se călca destul de des pe picioare, fiind în afara ritmului melodic, la marginea ringului improvizat al stațiunii, îngrădit cu bănci vopsite în albastru, roșu și verde, la colțul unei piațete.

Bărbatul suferea evident de ceva în genul oligofreniei – privire fără sens, mișcări sacadate, gură întredeschisă cu salivă prelinsă –, probabil că așa era din naștere, judecând după trăsăturile caracteristice ale feței – Dmitri Ilarionovici mă inițiasă odinioară în planul educației psihiatrice de bază.

Gura cu salivă a bolnavului zâmbea. Probabil că melodiile vesele pe care dansa scoteau la iveală în conștiința lui slabă emoții pozitive, iar prezența mamei, care-l ținea de mână ca pe un copil mic, nu cumva să o calce pe picioare, îi dădea o senzație de siguranță și protecție.

Iar mama lui... Cum îl privea!.. Ce lumină de iubire necondiționată era pe chipul ei plin de riduri... Câte nu a trăit ea de-a lungul vieții, când a avut grijă de copilul ei care acum ajunsese la vârsta de cincizeci și ceva de ani! Câtă dragoste și suferință maternă se puteau vedea pe chipul acestei bătrâne italience! Câtă durere la gândul despărțirii de el în această viață pământescă și la ce se va întâmpla cu fiul ei iubit după ce ea va muri! Câtă grijă și aviditate erau în privirea ei, care absorbea orice mișcare a feței aiurite a copilului ei bolnav care îmbătrânea, de parcă ar fi sperat să-l introducă în memoria, în inima ei, în pânțelele matern, să-l smulgă, să-l scoată din această lume dură cu cei fără de apărare, să-l ia cu ea în Veșnicie pentru ca acolo să-l nască din nou, sănătos și frumos!

Cum se nasc acolo din pânțelele chinuit al vieții pământesti toți cei care au primit în ei Sămânța Vieții Adevărate – Dragostea....

În orașelul italian de provincie, stațiunea balneară pe nume Fiuggi, am ajuns cu părintele Flavian cu totul neașteptat.

Lucrurile au început astfel: în timp ce Flavian își revenea la reanimare după atacul cerebral, în eparhia noastră muri arhiereul Meletie – un bătrânel care trecuse prin lagărele staliniste, de o bunătate și înțelepciune ieșite din comun. După ce slujise, după obicei, Liturghia zilnică în paraclisul său de la reședința eparhială, singur, ca un preot simplu, împreună cu maica Pafnutia, o schimonahie și mai în vârstă (care era în același timp cântăreț, citeț și paracliser), vlădica

s-a împărtășit, a împărtășit-o pe maică și s-a așezat, fără a-și dezbrăca veșmintele preoțești, pe un scăunel ca să asculte rugăciunile de mulțumire pentru împărtășanie.

A zis ecfonisul cuvenit: „Pentru rugăciunile sfinților părinților noștri...”, s-a închinat, a oftat și a murit, la fel de calm cum a trăit cei douăzeci și patru de ani de slujire arhierescă în acel oraș.

Maica Pafnutia a așteptat înmormântarea arhierelui, la care au venit mulțime de episcopi cu bărbi albe și preoți cu mitră – toți hirotoniți odinioară de arhipăstorul mutat la Domnul. A stat într-un colț la parastas, apoi și-a luat scaunul pliant cu șezutul cusut de prea multe ori de-a lungul vremii și a mers să se roage la mormântul arhierelui.

În dimineața următoare, au găsit-o pe acel scaun, cu mearsiile în mână, aplecată spre mormânt cu acoperământul de schimnică. Era rece deja. Cu binecuvântarea noului arhieru din eparhie, maica Pafnutia fu înmormântată alături de vlădica Meletie, căruia i-a slujit mai mult de patruzeci de ani... cu cât mai mult, nu știa nimeni.

Din documentele găsite în șifonierul maicii, au aflat că ea fusese baroneasa von R-ke, fiica unui general rus, erou în Primul Război Mondial, nemăritată vreodată.

Noul arhieru al eparhiei s-a dovedit a fi coleg de seminar și prieten al lui Flavian, dintre preoții văduvi, mare iubitor al Athosului și al drumețiilor pe acolo, cu rucsacul în spate și camera de fotografiat atârnată de gât, mergând tot timpul înaintea ipodiaconilor seminariști care-l însoțeau fără prea mare tragere de inimă și oboșiți de atâta mers. Așa îl țineam eu minte după întâlnirea cu el pe cărarea dintre Ivron și chilia starețului Paisie de la Panagouda.

Coboram împreună cu Flavian de pe munte, cu gândul de a merge de la Panagouda mai departe, spre Ivron, iar vlă-

dica, împreună cu doi tineri transpirați care-l urmau, urca în sens invers, de la Ivron spre Kareia.

Foștii colegi s-au îmbrățișat bucuroși (sigur, după ce Flavian luă binecuvântarea de la arhieru care era în fața lui), vlădica și-a scos camera (un Mark „tare”, cu obiectiv 70-200) și l-a cerut unui seminarist care găfâia de oboseală să-l fotografieze împreună cu noi – zâmbitor, drept, cu un rucsac profesional finlandez pe umeri și cu mâna dreaptă pe spatele robust al duhovnicului meu. Această fotografie stă acum deasupra biroului meu. Cine știa că după jumătate de an acest episcop sportiv avea să ajungă arhieru eparhiei noastre?!

Devenind arhieru nostru, vlădica l-a chemat în cabinetul său pe Flavian pentru o discuție (am auzit din hol aceea convorbire prin ușa întredeschisă):

– Părinte egumen, hai să vorbim ca odinioară în studenție – cât se poate de onest: eu te întreb, iar tu îmi spui „vreau” sau „nu vreau”, fără vreun „să știți că”! Ne-am înțelese?

– Ne-am înțelese, vlădica!

– Vrei să fii secretar eparhial?

– Nu vreau!

– Vrei să fii mare eclesiarh la catedrala episcopală?

– Nu vreau!

– Vrei să fii starețul uneia din cele patru mănăstiri ale episcopiei?

– Nu vreau!

– Vrei să fii arhimandrit sau să porți mitră?

– Nu vreau!

– Vrei un sponsor bun pentru parohie?

– Nu vreau, am deja!

– Dar ce vrei?

– Niște apă minerală rece din frigiderul acela!.. Vlădica cel bătrân îmi dădea apă când veneam la el..

– Și cel tânăr îți va da – cu bile sau fără?

– Mai bine fără...

– Bine... Atunci alege un cadou de aici! Uite acolo un ceas elvețian, scump, altul e chiar placat cu aur, altul, din titan, iar pe ăsta nu-l dau, că e de scafandri – tu oricum nu faci *scuba-diving*. ăsta e un aliaj din meteorit, tot cu aur, ăsta e inox, dar o marcă foarte cunoscută... Ia-l pe oricare. Toate au garanție. Le-am primit anul trecut de la sponsori din eparhia la care eram atunci, dar eu în afara ceasului electronic Suunta oricum nu port nici unul – așa m-am obișnuit!

– Suunta!? Iar eu am Casio Pro Trek. L-am cumpărat din *duty free*-ul aeroportului din Salonic, când am fost prima dată la Athos!

– Ia să văd! Aha, cu altimetru – și eu am luminiță! Văd că are și baterie solară, busolă, secundar... Tare! Aproape ca al meu, numai că la mine arată și presiunea atmosferică – prognoza meteo adică! Ei, poate iei totuși un ceas pentru colecție, ce zici?!

– Mai bine dă-i unul lui Alexei, băiatul care a venit cu mine. El și-a dat ceasul unui bătrân veteran dintr-un azil acum câteva zile. Era ziua sa de naștere când l-am împărtășit pe vecinul lui. Chiar pe acesta, de inox, poți să i-l dai. Lioșa e pasionat de tot felul de fierătanii, iar acesta va fi și din mâna unui arhieru!

– Poate mai bine pe cel placat cu aur? Pare mai solid!

– Nu va purta din aur – nu e stilul lui. Cu blugi și adidași se asortează mai bine cel de inox!

– Amin! – vlădica porni spre ușă. Alexei, intrați puțin aici! Am intrat.

– Pentru slujirea sârguincioasă în parohie și ajutorarea fostului meu coleg de seminar, părintele Flavian, vă dăruiesc, ca pe o binecuvântare, acest ceas – vlădica miși ochii,

încercând să citească denumirea ceasului – Panerai! Să-l purtați și să țineți minte că viața trece ca minutele acestui ceas!

După o săptămână, Panerai se opri. Ceasornicarul din atelierul de la Moscova, unde am dus ceasul pentru reparații în garanție, se uită la mine, care eram mirat de cum funcționa un astfel de ceas elvețian de marcă, apoi zise:

– Cine v-a spus că e elvețian? E un Guangzhou veritabil, de la fabrica NoobMaster! Mă mir că s-a stricat totuși, pentru că de obicei ține câțiva ani buni...

– Of, voi, sponsori arhieriești! Bine că s-a stricat la mine, și nu la vlădica...

Nu i-am spus nimic lui Flavian. Am atârnat într-un cui ceasul, lângă poza cu vlădica de la Athos, și mă mai uit din când în când la cadou, că doar e de la un episcop, nu alta!

Uite-așa! La scurt timp după întoarcerea de la spital a părintelui, despre care v-am povestit deja, în cortegiul care avea în frunte un nou Highlander, condus de cel mai bun șofer spre casa noastră parohială, numită în chip athonit „arhondaric”, s-a ținut un consiliu „de coroană”. În locul generalului Kutuzov a vorbit Grigori, fiul cel mare al lui Semion. Flavian a lipsit la acel consiliu din cauza somnului de întremare recomandat de doctor, în chilia lui de la etaj.

– Ei, fraților, trebuie să facem ceva! Se pare că acum am scăpat ușor, dar data viitoare îl putem pierde cu adevărat pe părinte! – Grigori Semionîci bătea nervos cu capacul pixului scump în masa din fața lui. Medicul-șef spune că părintele a scăpat ca prin minune de ușa care dădea să se închidă la morgă în urma lui! Vasele sunt îmbătrânite, inima are de mult probleme, rinichii – de asemenea cu probleme, tensiunea părintelui fiind crescută în mare parte din cauza lor! Trebuie tratat neapărat!

– Vezi să nu! Oricum o dai, el nu va înceta să spovedească oameni de la zece dimineața până la opt dimineața în ziua

următoare. În felul ăsta sigur îl vom pierde în curând – adăugă cu o voce gravă monahia Claudia.

– Nu aş vrea una ca asta... mormăi Semion.

– Nici nu vreau să mă gândesc la așa ceva! – îl susținu Mișa, fiul cel mic.

– Și ce o să facem? – am întrebat.

– Medicii spun că are nevoie de odihnă multă și tratament, cel mai bine la un sanatoriu sau băi termale pentru probleme vasculare... – ne anunță Mișa, care asistase împreună cu fratele său mai mare la consiliul medical din spital.

– Părintele trebuie dus undeva, ca nimeni dintre noi să nu aibă acces la el! – am tras eu concluzia.

– Și fără telefon! – adăugă maica Claudia.

– Și fără *email*! – mai spuse Iura de la forțele speciale.

– Mai bine fără Internet! – plusă tânărul părinte Serghie. Că, dacă începe să citească tot felul de știri despre Ucraina sau Siria, se așază în genunchi – am auzit cu urechile mele! – în fața Sfintei Mese și începe să se roage pentru creștinii sirieni care suferă din cauza războiului! Și părintele are probleme cu genunchii! Abia se poate ridica după aceea!

– De fapt, Lioșa! – Grigori Semionovici se uită la mine aspru. Mai pe scurt, tu vei avea grijă de el acolo!

– Păi... – am ridicat eu din sprâncene. Unde anume? Despre ce vorbești, frate Grigori?

– Despre Fiuggi, frate Alexei, în Italia. Îl vei duce acolo pe părinte la băi termale!

– Așa deci?! Iar „l-ați însurat fără mine”? – am încercat să-mi arăt indignarea (nu mi-a prea ieșit...). Unde e Fiuggi și ce fel de băi are, ca să-l duc acolo pe părintele? Ce, la noi nu sunt stațiuni balneare? Essentuki, Mașuki, Piatigorsk...

– Lioșa!

Grigori Semionici se străduia să fie cât se poate de convingător, fără a-și pierde răbdarea.

-- Adu-ți aminte cum a fost cu părintele la Mineralnîe Vodî. După câteva zile a început să spovedească jumătate de sanatoriu în foișorul din parc până la două noaptea și pe urmă chiar pe rudele celor de acolo.

– Da, cam după o săptămână, am fost eu de acord, iar în săptămâna următoare chiar popa din sat a venit să discute despre situația lui familială: voia să divorțeze cu șapte copii acasă...

– Au divorțat? – întrebă speriată maica Claudia.

– Nu. Flavian le-a băgat mințile în cap. Mai sună și astăzi o dată pe săptămână să-l întrebe cum se simte. Acum ea e însărcinată cu al optulea copil...

– Ei, Lioșa! – interveni din nou Iura, care de obicei nu prea zicea nimic. Ce fel de tratament e ăsta? Și câte *email*-uri primea în fiecare zi?

– De la cinci până la douăzeci... Și tot atâtea apeluri telefonice... Ca să vezi...

– Acum înțelegi, Lioșa?! – zise Grigori bătându-se cu palma pe genunchi satisfăcut (gest tipic de-al lui Semion). Părintele știe italiană?

– Nu, dar engleză știe mai bine decât mine, iar eu am învățat bine la școală!

– Să sperăm că nu va începe să spovedească pe acolo italieni sau englezi, râse Mișa.

– Ar putea! – am zis eu. Doar îl cunoști! Nu m-aș mira să înceapă la un moment dat să creștineze tot felul de chinezi în nu știu ce limbă!

– Totuși, probabilitatea să se întâmple una ca asta este foarte mică, zise din nou Grigori, și te vei asigura că va „uita” acasă laptopul și telefonul, nu-i așa?

– Păi, fac și asta! – am făcut eu cu ochiul către intriganțul din fața mea. Nu e prima dată! Acum, după Mineralnîe Vodî, știu care e pericolul! Și apoi, *device*-ul meu, dat pe mo-